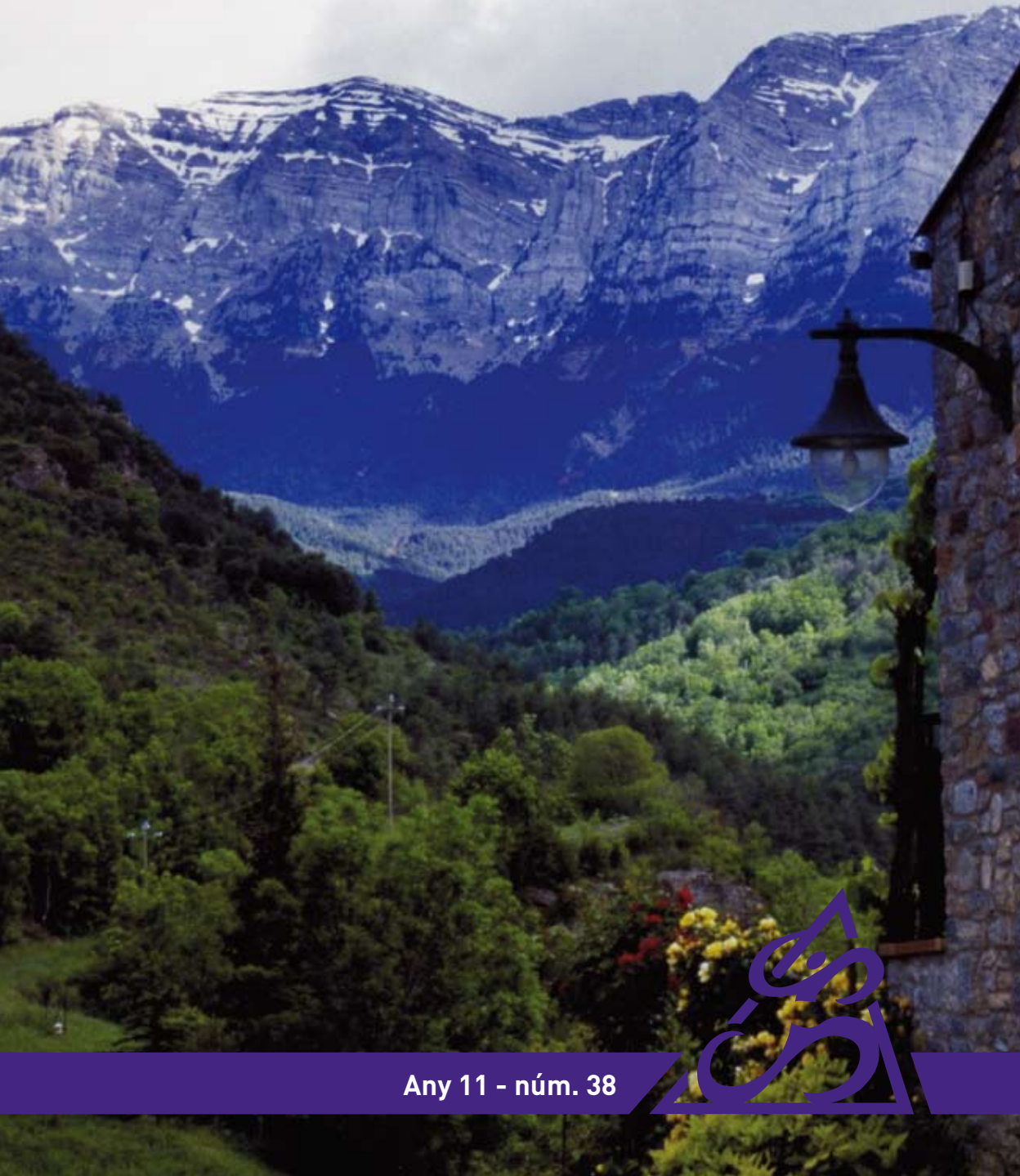

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA

Any 11 - núm. 38

patronat municipal
d'esports **Igualada**

c/ Carles Riba s/n

 93 805 42 10 93 803 62 58

www.pmeigualada.cat

 info@pmeigualada.cat

Ajuntament d'Igualada

Foto portada:
Serra del Cadí
Ansovell-poble

Autor:
Sebastià Camins

Sumari

4-19

**Marathon
des Sables
(Part II)**

21-25

**Retalls de la nostra
història (29)**

26

Les webs

El Club Excursionista Uecanoia no comparteix necessàriament les opinions dels autors dels articles.

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA

Tel./Fax 93 803 20 47

E-mail: uecanoia@uecanoia.net

www.uecanoia.net

Dipòsit legal: B-31.9344-2001

AFFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Editorial

La magnitud de les coses petites

Els qui vivim la natura i la muntanya des de ben endins de la nostra ànima ens calcem les botes encara que faci fred o hi hagi boira, fins i tot amb pluja o neu. Ens costaria concebre la nostra existència sense això, ja que ens dóna l'energia necessària per seguir amb el dia a dia. Però el bon temps ens convida a sortir encara més i és per això que durant l'estiu segurament fem més activitats que la resta de l'any.

Després d'uns quants estius viscuts (i esperant que en quedin encara uns quants més) des de la redacció de la revista em demanen recordar aquelles petites coses de les meves estades estiuenques a muntanya, ja sigui en família, en grup (tantes vegades compartint campament d'estiu de UECANOIA, i alguns anys amb la travessa d'estiu, als Écrins i als Pics de Europa) o bé amb amics o en solitari, que de tot hi ha d'haver en aquesta vida.

Una mà oberta per ajudar-te a passar un desnivell rocós una mica compromès; un tros d'esparadrap per evitar una butllofa; la rialla d'un acudit ben explicat; un bastó que et tiba perquè no caiguis a l'aigua rellicant a la roca en travessar un torrent d'aquells que porta més aigua de desglaç de la que pensàvem; un oferiment per guardar-te els iogurts quan tu encara no portes nevera; el convit a un plat de paella "perquè la provis que ha quedat molt bona"; una fotografia bonica quan tu t'has deixat la càmera; la primera edició del triatló del campament; un carregador solar perquè no hakis d'anar al bar a carregar la bateria; un "panaché" o xampú servit per una noia amable després de 8 hores de caminada; l'inevitable bany al llac pirinenc o alpí d'aigua gèlida...

I dels campaments encara més: els primers passos i les primeres anades en bicicleta d'aquells per als quals tot és una festa, aprofitant els petits pendents de gespa; veure els nostres fills enriolats mentre es banyen sota la cascada; la satisfacció dels petits i petites fent les coses més senzilles del món, com una botigueta de pedres i bastons amb diferents formes o una cercavila amb estris de cuina; els "morritos" plens de xocolata desfeta; l'artesanía d'uns titelles que de la mà de la Teresa captiven els ulls màgics de la quitxalla; l'esperit kumbaià que torna a renéixer amb les cançons i les guitarres del sopar de campament; la riquesa de la interacció enriquidora de tres o quatre generacions; la nostra fragilitat en una tarda de tempesta mentre agafem fort l'avancer de la roulotte perquè no se l'endugui el vent.

Quotidianitats si voleu, però grans gests. Com deia Serrat: "cuéntale a tu corazón que existe siempre una razón escondida en cada gesto; del derecho y del revés, uno sólo es lo que es y anda siempre con lo puesto; nunca es triste la verdad, lo que no tiene es remedio".

I un emotiu record per aquells que també trespaven per les muntanyes i ara ja no són entre nosaltres.

Tot això i encara molt més, tot guardadet als calaixets de la memòria, aquells en què també hi desem allò que no ens agrada prou. Cal obrir-los de tant en tant. I sempre mirant endavant cap al següent estiu. Gràcies a totes les persones que m'he trobat en el camí!!

Marisol Oliva i Segura

Sortida de l'etapa llarga

Continua de la revista anterior...

Etap 3: Jebel El Otfal / Taourirt Mouchanne – 40 km

Tornem a tenir el privilegi de contemplar una nova albada al Sahara. Avui, però, revivim un “dia de la marmota” més accelerat. Els berbers “ataquen” més d'hora i l'organització ens fa afanyar en els preparatius matutins per ser a línia de sortida mitja hora abans. Cap a les 08:00, mandrosament com un ramat de bestiar, ens van encaixonant dins dos espais ben delimitats per cordes que, vistos des de l'aire, formen el número 25. Com ja és tradició cada any, hi hem de ser tots (almenys els 986 encara en cursa) per conformar la gran imatge del número de l'edició de cursa de cara a la foto oficial i filmació a vista d'ocell. A cada passada d'helicòpter la gent alça i agita els braços. Molts amb banderes o icones diverses. Al meu costat l'equip “Adeaventura”. Sostenim alçada i estirada una petita senyera. Res comparable en tamany amb l'immens tros de tela de bandera espanyola amb toro inclòs de l'equip “los hurones”. L'ambient és festiu. Sentir-se encara vius després de l'etapa d'ahir

és un “xute” de moral. He descansat bé, em sento molt refet i, després de la prova de foc d'ahir, tinc el convenciment de que si no arribo al final d'aquesta MDS no serà per culpa del genoll, miraculosament recuperat a temps.

Després el protocol diari fins que a les 08:30, les notes electritzants d'ACDC tornen a despertar les feres internes que es desfoguen en els primers quilòmetres (o metres, en el meu cas). Segueixo a un trot suau. Sento un copet a l'esquena i una veu, “oye, eres tu el que me socorrió ayer?” Reconec l'Oscar, però amb una altra cara. Ahir va aconseguir acabar l'etapa però va arribar desfet. “*Hombre! Me alegra verte recuperado. Que tal vas hoy?*” Confessa que va passar per moments molt crítics i que avui es troba millor però no del tot. M'agraeix l'ajut i progressant a un trot més viu que el meu el veig esmunyir-se entre la processó de corredors del davant. Quan aixeco el cap, la processó ja arriba tan lluny com abasta la vista. I és que l'etapa d'avui és absolutament plana i aparentment fàcil. Una aparença que el rei sol

Sembla un paisatge d'un altre planeta

se n'encarrega progressivament de desmentir a mesura que es va desvestint del vel protector que el cobria a primeres hores.

Camino i, a manca d'altres referències visuals, em concentro en un punt fix de la ratlla de l'horitzó. (A la llarga descobreixo que és un jeep). Compasso respiració i cadència de passes i, quan agafo la meua velocitat de creuer, fixo el velocímetre. Sóc com un autòmat. Només miro el rellotge per saber quan haig de beure, (mai espero a tenir set) menjar o prendre la pastilla de sal. La calor comença a fer estralls i vaig guanyant posicions dins la processó dels abans esperitats corredors i ara penitents caminadors. Molts absorts en els sons dels seus MP3 per combatre l'avoriment de la inexistència de paisatge. Quan l'esquena em protesta, alço els braços i els creuo darrera el cap, caminant així una estona per canviar les zones de pressió de la motxilla. Veig un dels jeeps, dels que sovint passen vetllant el nostre pas, que se m'acosta i ràpidament aixeco el dit polze i faig que no amb el cap. En alçar braços havien interpretat que demanava ajut. Estan molt atents a la forma

de caminar de la gent per detectar incipients problemes de deshidratació. Al control 1, km 13, ja hi trobo molta gent aturada. Després vaig saber que Didi Touda, la marroquí vencedora de dones en les darreres edicions de la MDS, abandonava aquí per deshidratació. L'havien traslladat a un hospital del Marroc on sortosament es recuperava bé. Tot sembla indicar que l'esgotament ja li vindria de l'etapa del dia anterior, on possiblement va ultrapassar els seus límits per no voler despenjar-se massa de la catalana Mònica Aguilera. Increïble el rendiment i ràpida adaptació de la Mònica a les dures condicions del desert.

Passat el control 1 arribo a l'alçada del Jordi Amat. Xerrem una estona. La calor el xafa però es troba bé, adaptant les seves forces a la velocitat justa. Controla la velocitat per "x" minuts/km. Jo no controlo la velocitat però, (només avui i ara) vaig un pèl millor i el Jordi em diu que ho aprofiti i tiri. Més endavant tinc la impressió de que tampoc controlo el temps. He entrat en la zona del **Ma'der El Kebir**, un immens llac salat i sec. Sens dubte el pas del

Almenys aquí hi ha camí

temps deu seguir avançant al mateix ritme... tic-tac, tic-tac, però jo en perdo la noció. Quan tens un punt de referència, de seguida fas un càlcul mental del temps que, segons la velocitat, pots trigar a arribar-hi. Per contra, és curiós i estrany: quan camines enmig del no-res envoltat d'una planúria infinita i, en l'horitzó a 360°, et manca aquest objecte fix de referència, acabes no sabent si avances o no i cap a on, perdent alhora la mesura del temps. Només torno a ser-ne conscient del seu pas quan miro el rellotge. Per un moment m'imagino perdut enmig d'aquest lloc en solitud i desorientat i em ve al cap una altra pel·lícula, *"El caçador – Dersu Usala"* en una escena ambientada en un indret diferent però igual d'inhòspit: la tundra siberiana. Allí a temperatures de potser 50° negatius i aquí fregant els 50° positius com els que tenim avui. Tinc la sensació de ser pernill dolç i formatge fonent-se en un sandvitx escalfat a la sandvitxera que formen el poderós sol al damunt i la reverberació calorífica del blanquinós terra del llac salat.

De forma poc conscient però constant, enmig de les meves divagacions, he anat avançant

gent, però mentalment no torno a la cursa fins que davant meu tinc el 983. Ei, aquest dorsal el conec: és la Carme Bonada. Ens saludem. A part d'algun monosíl·lab afirmatiu o negatiu, no aconsegueixo d'ella cap altra expressió verbal més treballada. No insisteixo més, entenc que la calor i l'escenari ho aclapara tot i deu estar concentrada en les seves pròpies divagacions mentals. Segueixo endavant amb les meves. A més ara, en l'horitzó, s'hi comencen a dibuixar formes. Primer crec que són d'arbres. Després veig un moviment i penso que no, a no ser que els arbres siguin d'un tipus mòbil. Quan m'hi apropo veig que són ramats de camells que campen en llibertat. Nosaltres anem ofegats, però ells estan al seu hàbitat i almenys ens alegren la vista enmig de tant no-res. De seguida el panorama canvia. Deixem enrere el llac sec i entrem en un terreny més verd amb arbusts escadussers i sorra. Vaig trobant més gent de la haima. Ara el Javier i la Violeta. Els faig broma de que, per fi, avui els trobo caminant junts, però la impressió que en trec és que l'humor entre ells tampoc sembla passar pel millor moment. I és que no m'estranya res. Déu n'hi do d'etapa!

Duna amunt

Ja sóc al control 3, situat a només 5 km de meta. És molt d'agrair que responsables i voluntaris dels controls et rebin sempre amb una rialla i s'interessin per com vas. Els dic la veritat: cada cop millor. Com sempre, fitxo, agafo l'aigua, omplo bidons i segueixo. Només sortir torna a aparèixer la Carme que m'avança trotant entre dunetes i herbetes. Ha despertat del soporífer llac però segueix connectada en cursa. Per altra banda jo he topat amb el Christopher, un anglès amb un ritme de marxa que convida a seguir-lo. Passem pel costat d'una construcció que ens queda a l'esquerra. **Marabout Sidi Ali bou Moussa**, diu el "road book". Segons el diccionari, "*marabout*" en francès, o en català "*morabit*", designa la tomba d'un santó musulmà que és objecte d'una veneració popular. Seguim caminant fort i anem directes cap a una duna que ens fa barrera (com al parxís). Agafant embranzida, amb quatre passes superem la barrera i som dalt amb la visió del nou campament a uns centenars de metres. Plegats, el Christopher i jo creuem l'arribada amb una encaixada de mans i un somriure còmplice. A vegades són suficients 5 km de coneixença silenciosa per compartir una emoció.

Malgrat una calor sufocant i uns paisatges desolats, han estat més de 6 hores i mitja curulles de sensacions vives. Tinc l'esquena contracturada pel pes, la pell irritada en un punt de l'entrecreu i noto alguna butllofa als peus. Però la resta, incloent cap i genoll, funciona raonablement bé. Dins d'un interval aproximat d'una hora, tots menys l'Andrés, ens trobem recuperant constants, allargassats sota l'ombra de la nostra haima 50. Tornem a patir per l'Andrés pensant en l'estat dels seus peus i considerant com s'ha escalfat el calçat avui. El Jordi Amat explica que s'ha quedat sense aigua abans del control 3 i que es desesperava darrera cada duna en veure que aquest no arribava. No ha estat l'únic i la queixa podria generalitzar-se. La Carme, que torna a ser la mateixa Carme xerraire que conec, em demana disculpes per la seva actitud en cursa que, evidentment no accepto, simplement per que no crec que hi hagi cap motiu per haver-me-les de demanar. Reconeix que es transforma i que és habitual en ella la concentració màxima quan està en cursa. Per la seva part, la Violeta i el Javier han degut llimar asprós i mals entesos tot ensabonant-se mútuament en una "dutxa" conjunta a raig d'ampolles que, malgrat la

El Toni Contestí avui corrent amb la bandera dels 3 néts del Fidel

distància pudorosa del campament a la qual han anat, no els ha deslliurat dels xiulets entre jocosos i envejosos d'alguns.

I l'Andrés? Doncs, després de més de 9 hores d'esforç i patiment, finalment s'acosta amb caminar fatigós i rep, ja no només el nostre aplaudiment, sinó el de totes les haimes veïnes. Ha passat un calvari amb els peus i descarregant motxilla se'n va directe a les assistències podomèdiques. Que uns 25 participants hagin hagut de dir adéu avui confirma que, de cap manera, ha estat l'etapa fàcil de transició que a priori es preveia. L'Andrés, de tornada a la haima adreçant-se als veterans, fa aquesta reflexió: *"d'acord que per venir aquí ja s'ha d'estar una mica sonat, però ... repetir? tornar a aquest infern? és superior a la meua comprensió"*. La resta de neòfits de la haima compartim la seva reflexió. I el Josep ens respon que, de tornada a casa, deixem passar el temps i, quan estiguem ben refets, ens ho tornem a plantejar, i potser, ens sorprendrem: El magnetisme del desert és molt potent.

Etap 4: Taourirt Mouchanne / Oued El Jdaïd - 82,2 km

Ahir els pocs frontals encesos que encara voltaven després de caure la fosca no van tardar massa en apagar-se. Fins i tot vam trobar a faltar la gresca habitual dels sud-americans de la veïna haima 52. I és que en les ments de tothom només hi ballava una cosa: la temuda etapa llarga que

comença avui, la mal anomenada "non-stop", on si que es poden fer tots els "stop" que es vulguin dins de les 36 hores previstes per completar-la. Hi ha un fet diferencial important en l'organització d'aquesta etapa: els 50 primers de la classificació surten 3 hores després de la sortida general. Sobre els motius, algú explica que així tothom, àdhuc els més ràpids, enganxen nit en alguna mesura, o també, que dóna oportunitat a tots els participants de gaudir amb l'exhibició dels cracks quan aquests els sobrepassen. Però el cert és que la raó primera és la seguretat, doncs, altrament les possibilitats d'assistència de l'organització no podrien abastar un ventall de distància tant elevat entre el cap i la cua de cursa.

Després del desmantellament de haimes, es percep uns bioritmes diferents en els preparatius matiners. Hi ha més silencis, menys rialles, més concentració. No hi ha "marmotes" en l'inici de dia d'avui. Tothom és conscient de que som davant del gran repte i un cert aire de gravetat s'aproxima vers la línia de sortida, en el to més solemne del discurs del Sr. Patrick damunt del jeep o en com es coregen les notes del *"happy birthday"* d'una forma més absent. Quan sona ACDC, la paraula més repetida és "sort". Són les 9:15 i ens deixen anar. Que tinguem sort. Tenim un passadís de luxe amb crits d'ànim per part dels millors corredors que ens han vingut a esperonar a la sortida. Expressament els han deixat 7 o 8 haimes muntades per esperar a l'ombra fins la seva sortida a les 12:15. Admiro el seu estat de forma però no els envejo gens, i menys l'hora a la que hauran de sortir amb un sol ja ben alt.

El campament de **Taourirt Mouchanne** d'on sortim és troba en el punt més al sud de la cursa, i de sortida agafem direcció est a l'encontre del sol. Ara encara ens sentim valents i gosem desafiar-lo. Seguim una traça recta per territori pla, amb trams de terreny pedregós i altres de sorra compacta i vegetació baixa. Per aprofitar aquesta primera hora relativament "fresca" avanço el més ràpid que puc, alternant pas ràpid i trot suau. Arribats al control 1, km 13, trenquem direcció nord, i després de pujar

Arribada de l'etapa de 82 km, amb el David i el Jordi. Quin gran equip!

per sender un petit coll, a l'altra vessant uauuuu! Quina passada d'espectacle saharià! Fins on allarga la vista, entre les carenes de muntanyes *jebel Zireg* a la nostra dreta i **jebel Mziouda** més al fons esquerra, tota la vall és d'una bellesa salvatge. Començo a entendre el Fidel i els qui, com ell, repeteixen. Ondulacions de sorra daurada al peu de muntanyes rocalloses, camps de garrofers i herba pels camells i grans esplanades de relluent pedra negra barrejada amb sorra. La gent en cursa es dispersa pujant i baixant les ondulacions de sorra, després segueix escampada per la zona més verda, per acabar agrupant-se en passar pel pas divisor entre les carenes **jebel Mziouda** i **jebel Ras Khemmouna**. Continuem per terrenys canviants amb predomini de sorra, pugem un repetjò, i a l'altra banda m'entra vertigen en haver de davallar per una duna "pista negra". Gairebé tanco els ulls en llençar-m'hi sorra avall. Seguim baixant per una barreja de sorra i roca pel llit del "uadi". El mot "uadi" en àrab ("oued" en francès), designa la llera seca o estacional de rius, torrents o rieres en

els deserts del nord d'Àfrica. Al final del "uadi" ensopego amb el control 2, km 26.

L'orografia canviant fins aquí, m'ha distret una mica del nostre principal enemic ara: el sol. Sense pietat ha anat apujant els fogons. M'he hidratat bé, però gairebé he arribat sense aigua. Saludo els de Racetracker que són al control i m'informen que el mercuri ja marca 48°. Amb bidons plens, torno a pujar-me el buff fins les orelles, estil bandoler, i surto del control per trepitjar un altre llac sec: **El Mader**. Les distàncies entre corredors ja comencen a ser molt àmplies, però al fons, seguint la direcció que portem, s'aprecia el pas entre muntanyes on s'acaba la travessa del llac. Em fixo en un punt distà a la meva dreta i tinc la clara, però falsa, impressió de veure-hi aigua. Només és un efecte òptic causat per la reverberació del terra. La calor al llac s'intensifica i el meu caminar solitari s'ensopeix. Em desvetlla una xerrameca creixent que se m'acosta per darrere. Aviat sóc absorbit pel Rodrigo de Costa Rica i la francesa Sylvie que m'afegeixen al club. Els temes de

Butllofes i manualitats amb iode per reparar-les

xerrera són diversos. La qüestió és distreure la calor. La Sylvie parla un perfecte castellà amb aquell simpàtic deix d'erres franceses i accentuació aguda dels mots. Explica que els seus avis eren espanyols, que des d'un llogarret de la Castella profunda van emigrar a França. Destaca amb el seu barret negre amb penjoll de roba negra amb lluentós d'or i argent. Se la veu molt sobrada de forces i que en aquest ambient s'hi troba com peix a l'aigua (o seria millor dir com camella al desert?). Està enganxada a la MDS: amb aquesta serà la seva 12na.

A mitja travessa del llac ens avança, vist i no vist, el rei indiscutible de la cursa, el marroquí Mohamad Ahansal. L'aplaudim. Deu fer poc més de 2 hores de la seva sortida i ja és aquí, fresc com una rosa. Sota aquest sol saharià, la saga dels Ahansal imposa la seva llei. Els gens hi deuen tenir molt a veure. Ell és el petit i ja fa uns anys que guanya la MDS, però encara n'hi falten per arribar a les 10 victòries del seu germà gran. Just quan deixem enrere el llac, també ens sobrepassa el segon de l'elit, el jordà Salameh Al Aqra. Entrem a les gorges de **El Maharch** en lleugera pujada. Com s'agraeixen els moments que passem per sota les ombres que projecta la paret est. Conviden a aturar-s'hi. I alguns ho fan cercant algun forat o sortint de roca per asseure's. La Sylvie diu que les cames li cremen i haurà de "tartinar-les" (aplicar-hi crema solar). Aprofita l'avinentsa quan algú que la coneix la crida des de l'ombra. I qui no coneix l'extravertida Sylvie?. Seguim amb el Rodrigo. A la sortida del congost trobem unes construccions de tova, pous d'aigua, una font i palmeres: és **l'Oasi El Maharch**. Recordo que una construcció tenia pinta de

bar o fonda. M'imaginava entrant-hi i demanant un pa-amb-tomàquet i pernil amb una bona cervesa. Potser m'haguessin desqualificat per infringir l'autosuficiència? No res, tot només al·lucinacions del desert, però amb el Rodrigo vam riure una estona.

Avançant per corriols en terreny de pedra negra arribem al control 3, km 39.

A més de l'aigua, ens donen un "stick" lluminós per penjar darrera la motxilla i fer-nos localitzables de nit. El Rodrigo també és dels que no para als controls. Ràpidament encetem barretes energètiques i, tot rossegant, arranquem de nou per creuar el pas **Tizi n'Guidou**. Bonic lloc planer entre muntanyes baixes. La calor comença a afuixar a mesura que el sol, ara al darrera, es va inclinant. Més endavant, per sender en lleugera baixada, els cracks que segueixen corrent per darrere nostre ens van superant de manera més continuada. Un cop m'ha avançat, reconec el ritme, el cap lleugerament decantat a un costat, la gambada i l'estil inconfusible d'un d'ells. "*Bravo, andiamo Marco!*" em surt el crit. És l'italià Marco Olmo, un ídol mundial als seus 61 anys. El seu pas ens dona peu a parlar d'ultra-trails o curses de resistència de llarga distància i molt desnivell. I el Rodrigo em fa delir quan em descriu els llocs i paratges selvàtics que es poden recórrer en una gran cursa per etapes pel seu país, Costa Rica. Ell és un dels organitzadors i ja n'ha parlat amb els germans Bohigas que hi estan interessats. M'estarà encenent una altra espurna esbojarrada?

Tornem a ser en una zona de "uadi", d'aquelles incòmodes de trepitjar on la terra batuda, més o menys inestable, es combina amb petites dunes. Ens avança corrents una bandera i una emoció em recorre l'ànima fins a fer-me caure una llàgrima. És la bandera del Fidel amb la imatge riallera dels seus tres néts. "*No t'imagines com empenyen!*" diuen solia dir. Ell sempre la portava a la MDS. Enguany la seva bandera corre per ell. Va canviant de portador, però no hi ha suficients dies ni quilòmetres per poder compartir la seva companyia entre tots els participants desitjosos de dur-la. A l'avió de

Prop de les ruïnes d'un poble al costat d'una mina abandonada

tornada, signarem tots sobre ella per finalment lliurar-la a la seva família.

Suposo que el Rodrigo i jo devem haver caigut en una d'aquelles fases de caminar ensopit i letàrgic, que entren en la lògica de la llarga distància, i més amb la "matxacada" de calor que avui hem absorbit. El cert és que, venint del darrera amb un pas més viu tenim els primers marxadors, no d'elit, que ens enxampen. Són el Jordi Armengol i el David Espallargas xerrant animosament. Ens alegrem de retrobar-nos en cursa, però encara no acabo d'entendre que hi feia jo anant per davant d'ells a aquestes alçades. La seva estratègia és arribar al control 4 encara amb claror i allí parar a sopar. Ho trobo encertat i em força a mantenir el ritme de marxa que imposen, tornant a trotar segons trams de desnivell. El Rodrigo intenta seguir una estona, però finalment decideix afluixar. Té una estratègia diferent i al control 4 passarà de llarg sense aturar-se. Està molt acostumat als raids de llarga distància i a alimentar-se en cursa sense parar mai. Ens acomiadem fins al campament. Més enllà, seguim al "uadi", però ja en una zona més arbrada, quan ens avancem la Mònica Aguilera i la seva ombra holandesa Jolanda Linschooten a un ritme i amb una facilitat que ja voldríem per nosaltres. Les animem i aplaudim amb ganes. La Mònica està fent història a la MDS, i l'holandesa, segona, li aguanta força bé el ritme. Al final, després de tants quilòmetres juntes, més que rivals ja són amigues. Sortim del "uadi" entrant a una pista i en un no res ja ens apareix el control 4, km 51.

Devem portar més de 9 hores de cursa, però a l'hora que arribem, encara trobem força buides les haimes que han muntat en aquest control per acollir la gent que hi vulgui parar a descansar unes hores. Quina descàrrega de les entumides espatlles quan les alliberem de les motxilles! Estic empatxat de barretes i ja tenia ganes de menjar diferent. Encenc foc i, de primer, preparo una barreja de dues sopes i, de segon, un liofilitzat de couscous amb pollastre. Mentre sopem, el Jordi explica que al control 2 s'ha trobat al Josep Rovira en pessimes condicions i amb intenció d'abandonar. No sabem res més. I és que en aquell punt, la calor ha fet estralls. Ara però, des de la haima, mentre les llums del dia ens van abandonant i els nostres estómacs es van omplint, la cosa pinta diferent. Veiem passar pel control, sense aturar-se, el Josep Ajram que ja porta el frontal engegat. És un moment bucòlic. L'únic inconvenient que hi veig és que en algun moment ens haurem de tornar a aixecar. I això promet ser tan més dur com més temps triguem en fer-ho. Va arribant més gent i nosaltres, embadalits a la haima, ja comencem a fer nosa. A la 1, a les 2 i a les ..3! Com m'ha costat tornar a la posició de bípede estació i com ha protestat l'esquena quan ha tornat a patir el pes de la motxilla! Haurà resultat un "break" de 45 minuts ben bons. Ja és ben fosc. Encenem els frontals, Fem un "crac" als nostres "sticks" lluminosos i, oooh que bonic! El gas que contenen encén una captivadora llum verda fluorescent que pengem darrera les motxilles.

I només sortir ja entrem a l'erg. I que és un "erg"? Doncs, la regió arenosa d'un desert. És a dir: dunes, dunes i més dunes. Ens queda poc més de 30 quilòmetres però gairebé els pròxims 20 són tot dunes. Emmotllades al llarg dels temps per l'erosió causada pels canvis tèrmics i els vents, hi ha dunes de tot tipus i condició. Encara sort que amb el David i el Jordi, hem format un equip amb mentalitat resistent a prova de dunes nocturnes. Anem seguint cuques de llum verdes que es belluguen davant nostre, i altres cuques fixes enmig de les dunes per marcar la direcció. Entre duna i duna arreglem una mica el món. Les ondulades dunes són com els alts i baixos de

Una sola jupa. Són camells o dromedaris

la vida real. I aquesta nit, aquestes ondulacions de sorra sota un marc estelat, ens apugen l'autoestima i són testimoni dels nostres projectes i reptes de futur. Arribem al control 5, km 62,5. També hi ha haimes i gent estirada reposant. Decidim no parar gaire i tornar a les dunes.

Ara i, fins al proper control, la direcció a seguir ens la marca un potent raig làser. Potser és pel cansament acumulat, o per que aquestes dunes són més toves i el peu s'enfonsa més, però la sensació que tinc és que el que més m'està matant és el làser. L'omnipresent làser damunt nostre traça una paràbola que em dona la impressió òptica que sempre caminem de pujada. Ara només veig dunes amunt i cuques de llum que sempre semblen bellugar-se més amunt. El David i el Jordi segueixen conversant al davant i jo a dures penes segueixo. Però com m'estressa aquest làser! No s'acabarà mai? Que algú el pari! Quin relax quan, per fi, deixa d'enlluernar i tornen a aparèixer els estels! Hem arribat al seu origen. El raig deu fer més d'un metre de diàmetre quan surt de la caixa d'un gran camió. D'allí, ràpidament descendim fins al control 6, km 72,5. Anem directes a una haima. Observo les mirades perdudes i les cares de cansament de la gent: són tot un poema. La meva segur que també. El Jordi i el David estan més sencers. Sense despenjar motxilla, mig m'estiro, per mirar de refer-me. Mengem quatre ganyips. *"Va, només queden 10 quilòmetres i la zona de dunes superada"* ens animem. Hem reposat un quart d'hora i sortim abans que no ens venci la son. Volem arribar a casa ja.

I que recordo d'aquells 10 quilòmetres finals? Un terreny menys tou, amb pedres i alguna pista

ampla. L'assossec de no tenir un làser com espasa de Dàmocles penjant al damunt. El David i el Jordi sempre al davant xerrant calmosament. La seva gran generositat dissimuladament moderant el pas per no despenjar-me. La meua persistència en seguir posant un peu davant l'altre darrera d'ells. Malgrat una nafra en carn viva i un parell de butllofes al peu dret. Sense el Jordi i el David al davant m'hagués convertit en un d'aquells fantasmes arrossegant bola encadenada al turmell que vam anar avançant. Un petit resplendor fix encara a molta distància. La bona vista del David anunciant que sota el resplendor hi entreveia la tetera gegant dels "Sultan". L'entrada triomfal de tots tres amb braços alçats i mans enllaçades. Són les 02:35 de la matinada de dijous i ho hem fet. Quin gran equip!

Deixo els companys d'equip prenent-se un te (als de "Sultan" també els ha tocat fer jornada non-stop). Passo pel camió de l'aigua: ni avui ens deslliurem de carregar les 3 ampolles. Tot es fosc. Per orientar-nos han clavat "lumisticks" al terra formant un ample passadís de fantasia. Sembla la pista nocturna d'un aeroport, amb llumets verds a banda i banda que marquen la direcció a seguir. Tinc la impressió de ser un avió maniobrant fins l'hangar. Per fi, la haima 50, llar dolça llar! És gairebé buida. Només hi ha un sac de dormir estès: el de la sorprenent Carme. Amb el Jordi l'hem desvetllada d'un son encara massa neguitós pel gran esforç fet. Sempre concentrada en cursa, no ha parat gens. Ni per sopar. I ja fa més de 2 hores que ha arribat. El Jordi no ha tardat gaire en quedar fregit. Jo, espero a recuperar pulsacions més baixes. Mentre, em canvio la roba xopa de suor, em trec amb dificultat els mitjons, refresco els

Arribant al darrer campament sota l'Erg Znaigui, les dunes més altes del Marroc

peus amb aigua, deixo les butllofes dels dits tranquil·les fins l'endemà i, a la nafra de darrera el taló dret, hi aplico "betadine" i una gassa protectora. Finalment m'acotxo dins del sac.

Dormo de manera intermitent. Tanco els ulls i em torno a veure pujant i baixant dunes sota el làser. Els obro i veig frontals de gent que van arribant a les haimes. Es fa de dia al campament i, endormiscat, assaïdo la plaent quietud d'avui contrastada amb l'enrenou habitual. Percebo moviment i em desvetillo per descobrir que el Josep acaba d'arribar. Els seus ulls enfonsats i línies d'expressió d'esforç molt marcades denoten el gran desgast sofert. Confessa que al control 2 no es trobava gens bé i va estar molt a punt de deixar-ho. Li recordo les paraules de la seva filla: "papa, promet que si et trobes cansat plegaràs". I es va trobar, molt i molt cansat, però no va plegar. És el perill de la MDS. En les hores que segueixen, no para el degoteig d'herois que, carregats de 3 ampolles i amb pas vacil·lant, van creuant pel cercle del campament direcció la seva haima

on poder-se desplomar. Aparentment més sencers però no menys esgotats apareixen la Violeta i el Javier. Més tard entra saludant el bon dia el Jordi Amat i dedica uns quants renecs contra la mala bava del Sr. Patrick, per tanta duna en una etapa tant llarga. Ningú sap res de l'Andrés. No es fins prop de les 2 de la tarda quan el tornem a veure. Té l'aspecte de Russell Crowe, després de la batalla final a "Gladiator". Però s'aguanta dempeus. *"Que passa? sóc el primer del meu poble!"*. No l'han vençut ni els lleons de foc del desert, ni els seus fantasmes de la nit, ni l'organització penalitzant-lo amb mitja hora per haver necessitat una ampolla d'aigua extra: la que va haver de donar a l'Alex d'Alacant mentre, durant gairebé una hora, el protegia del sol amb l'ombra del seu propi cos, a l'espera que acudissin els metges per refer-lo d'un procés seriós de deshidratació. L'Alex no va poder seguir en cursa. Cap al final del dia, animàvem als darrers que aconseguien acabar a dures penes. Un japonès que entrava ben coix ens tornava els aplaudiments amb reverències i un somriure. Em va arribar al cor.

Sprint personal a meta al final de l'etapa-marató

Eta 5: Oued El Jdaïd / Erg Znaigui – 42,2 km

Serà possible? De les 130 haimes? Que els “*iala! iala! iala!*” d’avui s’hagin encapritxat de la nostra primer? Però si és tant matí que encara no hi deu haver ni els carrers, vull dir les dunes, posades! Quatre crits reactius però ningú es mou de dins del sac. Ens “tronxem” de riure amb les exclamacions de la haima sud-americana veïna. Vençuda la mandra matinera, avui les marmotes iniciem una bellugadissa més distesa i alegre. És el dia de la marató. I una marató al desert, amb motxilles encara pesants, no és qualsevol cosa. Però, després de tot el que s’ha superat, quina importància té una simple marató? A més, hi ha un al·licient afegit: alguns frisen per retrobar-se amb familiars i amics que, vinguts amb un programa turístic exprés per acompanyants, seran a la línia d’arribada amb crits d’ànim. Entre ells hi haurà l’Eneco de 5 anys i la seva mare, l’actual companya de l’Andrés. Com espera el moment l’Andrés! Observant com li brillen els ulls quan parla de

l’Eneco i ens explica com li fa de pare (el pare biològic havia mort en accident de trànsit), entenc la motivació de la seva resistència i el perquè encara segueix en cursa. Ells són la seva força.

La realitat és que el més dur de la cursa ja ha passat i, si s’ha arribat fins aquí, s’ha d’arribar fins al final, sí o sí. Abans de tornar a carregar motxilles, la gent repassa a fons si el material que contenen els caldrà d’aquí al final. Allò que creuen no utilitzaran ho regalen o ho llencen. S’ha de reduir pes com sigui. Malgrat que cada dia hem anat consumint i, per tant, reduint pes, les espatlles cada cop més castigades no semblen pas notar-ho, ans al contrari. El Javier decideix que no els farà servir més i deixa els bastons. De la haima 52, un mexicà, agraeix al cel la seva sort i els agafa com si d’ells li depengués la vida. Molt agraït ens regala a tots pins de la *Virgen de Guadalupe*. Li té molta devoció i ens recomana que la duem a la motxilla que ens guardarà sempre.

Seguint el Josep, aprenent d'un mestre com transitar per les dunes

Després dels obligats protocols, a les 08:45, es dona la sortida. Per la duresa viscuda fins ara, els 926 participants que encara quedin en cursa, som molts. Al comunicat de premsa de l'organització llegeixo una dada prou eloqüent: Passats només 2 km des de la sortida, quan la ruta entra pròpiament al "uadi" d'El Jdaïd, ja hi ha un forat d'uns 45 minuts entre el cap de cursa i els camells-escombra que caminen darrere els participants més lents. I és que avui la diferència és abismal entre els qui, malgrat les motxilles, han sortit a ritme de voler batre els seus propis rècords personals en marató, i els qui, avançant a càmera lenta, arrossegant peus o amb algun grau de coixesa, només desitgen arribar i que se'ls acabi el patiment. En qualsevol altra cursa, la raó ja faria molts quilòmetres que els hauria fet plegar. Però he anat descobrint que aquest raonament no val per la MDS, una cursa governada per emocions i sentiments on la raó hi té ben poca cosa a dir.

El conjunt de l'etapa és bàsicament plana i permet velocitat. Els tipus de terrenys que

trepitgem són variats i ja tots coneguts. Avui crec que no fa tanta calor, o potser és l'aclimatació, però jo em sento francament bé. Sense notícies negatives del genoll i amb els problemes dels peus bastant ben reparats. (L'Andrés, que ja s'ha convertit en un expert callista, m'hi ha ajudat). Avanço caminant o corrent segons sensacions. Per esplanades de pedreta negra, m'afegeixo a fileres ordenades de corredors, que seguint els viaranyis lliures de pedra, troten de forma suau i harmoniosa, com si fos un entrenament. Ningú parla, ningú avança ningú, simplement se segueix corrent suaument un darrere l'altre. Quan travessem més "uadis" la gent s'escampa i tria la seva millor opció per posar els peus. Passo pels controls, ompló d'aigua i no m'aturo. No prenc pastilles de sal amb tanta freqüència, però no oblidó hidratar-me, ni tampoc l'hora de prendre cada barreta. Travessem un altre llac salat. És relativament petit i trobo bonica la seva blancor. Després una zona de dunes baixes i darrere una d'elles, "click": la Covadonga amb la seva càmera intentant captar el moment més fotogràfic del

Emotiva arribada de la batalladora Carme

descens de la duna. I ja veig el nostre darrer campament. Familiars de corredors animant m'esperonen per accelerar en una mena d'esprint personal final. Després de passar meta l'organització ens retira la bengala, que ja no creuen necessària per la darrera etapa de demà. Un pes menys. El rellotge marca un temps de 6:46 però, tot i que noto més cansament acumulat, podria afirmar que aquesta marató se m'ha fet curta. L'Ahsan l'ha liquidat en 3:10, gairebé en temps competitius de marató per asfalt i sense motxilla.

En un marge aproximat d'una hora tots, menys l'Andrés, tornem a ser a la haima. Però avui ens acompanya més gent. Malgrat que no està permesa per l'organització l'entrada de tercers al recinte de haimes, la Carme ha volgut que es "colessin", (li feia molta il·lusió ensenyar-los el piset), el seu marit i les filles i també la companya del Jordi Abad. Riem junts una estona i se'n van quan el Nil Bohigas ens adverteix que si els descobreixen penalitzaran tota la haima. Un parell d'hores més tard arriba el gladiador Andrés. Conec l'Eneco, una preciositat de criatura i la seva mare i companya de l'Andrés: Hi haurà boda al Juliol. Quan tornin de la MDS començaran els preparatius.

Al capvespre participem d'un sentit homenatge al Fidel. En el marc d'aquest desert que ell tant va estimar, en una clariana de terreny de pedra negra al peu de les daurades dunes de **l'Erg Znaigui**, escoltem les emotives paraules del Nil, tot fent una rotllana, silenciosa, íntima. Al centre una petita placa circular amb la inscripció "**FIDEL MARTI – 2010**". Al seu costat, per acabar, cadascú anem dipositant una pedreta negra fins construir una muntanyeta, simbolitzant no un comiat, sinó un arreuveure.

Ja és ben fosc al cercle de haimes i encara s'escolta soroll d'anades i vingudes d'helicòpter. El Josep comenta que és ben estrany, doncs diu que als helicòpters no els és permès volar de nit. No ho sabia. Corren veus de que estan a la recerca d'algun participant que s'ha perdut. Finalment els dos helicòpters amb els seus potents focus zenitals encesos aterren al costat del campament. Falta poc perquè comenci l'espectacle. Una cantant d'òpera i dotze músics de l'Òpera de París faran un concert aquesta nit sota l'escenari estelat del Sahara. Forma part del muntatge de la MDS. La nit s'endevina fresqueta i, havent sopat el nostre darrer sopar de liofilitzats, al Josep i a mi ens fa molta mandra abandonar la haima. Ens deixem bressolar pel so esmorteït dels primers acords i aviat caiem als braços de Morfeu.

Etape 6: Erg Znaigui / Merzouga – 21,1 km

L'he vist quan m'he llevat un parell de cops durant la nit per "telegrames" ràpids. I també a la matinada quan m'ha urgit un "fax" més laboriós. El potentíssim raig làser tornava a ser allà. No el somniava, no. Ni era un miratge, no. Era real. L'havien mantingut encès tota la nit, enfocant direcció sud-oest per on vàrem arribar ahir. Començo a sospitar que ahir es va fer la festa sense comptar amb tots els convidats.

Avui, dissabte 10/04/10, pot ser un gran dia. Per començar, no hi ha presses en desmuntar haimes. No s'han de tornar a muntar a corre-cuita enlloc més. Així que gaudim d'un despertar sense sobresalts. El cel, de moment boirós, també acompanya. Amb molta parsimònia ens anem incorporant. Però la Carne no es mou, segueix ben tapada dins del sac. Ha passat una mala nit i es troba molt feble. Diarrees i vòmits. Les causes? potser en l'etapa non-stop va ultrapassar límits? o manca de regulació d'hidratació i sals per compensar un sol despietat? o algun menjar que no s'ha posat bé? o tot plegat. La incertesa sobre el seu estat ens preocupa, i ens fa una mica aliens al ambient de creixent eufòria general que es comença a respirar per saber-nos a tocar de la glòria sahariana. Només ens queda una mitjà marató! Ei però ... travessant la zona de dunes més altes del Marroc. Poca broma.

Mentre, conscient del seu dèbil estat físic, la Carne es debat en una lluita interior entre el seu àngel de la guarda intern, que bé l'aconsella de no prendre la sortida avui i reunir-se amb la família, i el seu àngel guerrer de batalladora irreductible, que l'esperona per aixecar-se i no deixar escapar el seu somni ara que ja és tant a prop. "*Jordi, que faràs servir els pals?*" surt la seva ofegada veu des de dins del sac. Sembla que l'àngel guerrer està guanyant la batalla. "*No, Carne: són tot teus!*" li responc. Els duia per si em fallava el genoll, però fins aquí, només els havia tret de la motxilla alguna estona per disminuir pes a l'esquena. I ara resulta que haurà pagat la pena d'arrossegar aquest 1/2 quilo més durant tants quilòmetres si al final han de fer algun servei.

Avui també hi ha dues tandes de sortida. Suposo que per motius d'agenda, als més lents i tocats físicament (els 50 darrers de la classificació general), els fan sortir una hora més d'hora. L'Andrés és una mica més amunt en la classificació i se'n salva. Són les 8 del matí i, mentre creuen el cercle del campament, els fem un passadís. És d'un mèrit colpidor veure l'esforç sobrehumà de molts d'ells amb coixeses i formes de caminar que ja evidencien lesions incipients. Els aplaudim i victoregem amb ganes. La Carne ha seguit dins del sac fins l'últim moment. Fa mala cara i gairebé no té esma. Es pren uns sobres recuperadors que els metges li han receptat i l'ajudem a plegar estris i pujar-li la motxilla. Li graduo els pals a la seva mida. La observo i no estic tranquil. Em fa la impressió com si en un combat de boxa, preparéssim un boxejador mig noquejat per tornar al ring per a rebre una última i suïcida pallissa.

Per darrer cop ens apleguem sota la pancarta de sortida de la *25 Marathon des Sables* per escoltar el Sr. Patrick. Se sent alleugerit i feliç, i ens diu que avui és un gran dia. I és un gran dia, no només perquè és a punt d'acabar amb èxit la 25ena i, probablement la més dura, edició de la MDS, (ja se sap que sempre l'última és la més dura), sinó perquè feia escassament dues hores que acabaven de localitzar, sana i estalvia, la persona que es va perdre ahir. Una anglesa resident al Marroc, de nom Gwendolyn. No portava el racetracker i, inexplicablement, tampoc va fer ús de la bengala. En fer-se fosc es va parar a fer nit al lloc on era esperant ser trobada a l'endemà. Sembla ser que la buscaven entre els controls 2 i 3, quan en realitat, després de passar pel control 1, va perdre els senyals, es va desorientar i, anant en cercles, va acabar darrera d'aquell mateix control.

A les 9:00 torna a sonar ACDC, amb la seva "autopista a l'infern" que avui ens ha de dur al cel de **Merzouga**. Volia gaudir més pausadament d'aquesta darrera etapa però només sortir ja m'he deixat contagiar de la bogeria col·lectiva. A aquesta hora, la sorra de les dunes encara és prou ferma i permet avançar ràpid. És la

Arribada final amb el Josep

desbandada general. No hi ha un camí, sinó desenes. A vista d'ocell devia semblar com si una plaga de formigues corredores multicolors s'anés possessionant, de sud a nord, d'una ampla franja de les dunes de **l'Erg Znaigui**. Passats els 3,5 km de dunes i, sense parar de trotar, tresquem per un "uadi" i després per una zona trencadora de pedra negra. Estic a punt de desmarcar-me del ritme frenètic, quan m'avança saludant la Sylvie. Canvio d'idea i segueixo el ritme. Es nota que les motxilles van més descarregades i els caps segregen endorfines a dojo. Amb molt respecte anem avançant els companys que han sortit una hora abans. Després d'una lleugera pujada, on les sabatilles es posen perdudes d'un polsim granat, passem per **M'Fis**, un poblat en ruïnes al voltant d'una mina deserta. Sembla tot un decorat a punt per filmar-hi una escena d'acció d'algun "spaghetti western". Més endavant arribem a l'únic control intermedi d'avui.

Només 7,7 km ens separen del final. La travessa d'est a oest de les imponents dunes

de **l'Erg Merzouga**. La zona més emblemàtica d'aquesta MDS. Començo animat però, petjada a petjada, les altives dunes em van desinflant i em vaig quedant clavats. Em ve a rescatar el Josep Rovira. Es nota que és un veterà de la Sables i sap com negociar amb una sorra que, a hores d'ara, ja està més tova. M'explica com s'han d'agafar les dunes. No va per la via recta, sinó que puja i baixa fent grans esses, sempre per laterals no trepitjats encara i triant llocs on la sorra està més compactada. N'aprenc a marxar forçades. Abans em desesperava i ara, seguint-lo, estic xalant com un nen petit. "La Gran Duna" em diu, assenyalant la mare de totes les dunes: una espectacular muntanya de sorra a la nostra esquerra. I, ... ja hi som. La darrera meta. Allí davant ens espera el Sr. Patrick Bauer per l'emotiva abraçada de rigor. No estem per imitar l'acrobàtica tombarella que bona estona abans ha fet l'Ahsan en entrar vencedor absolut, però déu n'hi do l'empenta amb la que, plegats i amb braços alçats, culminem la rampeta final. Hem acabat en 3

Cansats però eufòrics

hores. No m'ho puc creure. Això per mi és volar per la sorra. Ens abracem.

S'ha acabat. No sóc dels qui han vessat llàgrimes en rebre la medalla i l'abraçada del Sr. Patrick. I amb això, no vull dir que l'esperada arribada final no sigui emocionant, no. Ni tampoc que no entengui perfectament que sigui un moment en el qual cadascú desfermi lliurement la seva rauxa i emocions. No, és més aviat que els fils que mouen les meves emocions són més continguts i menys previsibles. En tot el que ha envoltat la meva participació en aquesta MDS, hi ha hagut altres moments de tristors, pors, alegries, i petits detalls de convivència, companyonia i superació que m'han sacsejat aquests fils d'una forma més espontània i profunda. Per un moment m'imagino el Fidel gaudint de la seva 10na "finisher". Encara incrèdul, el meu cap torna a la platja de Vilanova i als dubtes sobre un genoll lesionat. He anat de menys a més, i em sento tremendament agraït de gaudir d'unes condicions física i mental que m'han permès viure aquest reguitzell d'emocions.

Gran èxit de la Mònica que ha confirmat el primer lloc en dones. Però hi ha hagut 923 vencedors i ara, mirant les llistes, estic satisfet de trobar-me al lloc 430, amb un temps total de 46:20 hores. Entre aquests vencedors també s'hi troba la Carme Bonada. Va aconseguir acabar la darrera etapa en gairebé 5 hores però el seu estat va empitjorar, havent de restar en tractament mèdic pels metges de l'organització. Després però, vaig estar molt content de saber que al cap d'una setmana ja es tornava a incorporar a la seva vida laboral habitual.

Extret d'un comunicat de premsa de l'organització, reproduïxo la recepta simple amb els ingredients bàsics (un pèl exagerats) per a la MDS: *"una miqueta d'aigua per poder córrer, litres de suor per mesurar l'esforç i rius de llàgrimes a la línia d'arribada"*.

Maig 2010 – Jordi Pons

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES AIGUA I LLUM

Josep Solà Muñoz

**Telèfon 696 342 239
Bailén, 9, 1r 2a - 08242 MANRESA**

Camins Grup

**Corredoria d'Assegurances
Assessoria Laboral,
Fiscal, Comptable i Mercantil
Prevenió de Risc Laborals
Auditoria
Agents Financers**

**ctra. de Manresa, 45 - 08700 Igualada
Tel. 93 804 1000 • Fax 93 803 5452
camins@camins.com • www.camins.com**

Del 1 al 5 de gener de 1983, a Soldeu, es desenvolupà el 2n. Curset d'Esquí Alpí infantil. Antoni Brugués fou el responsable de coordinar aquesta activitat.

A la reunió de Junta del dia 4 de gener el president Sr. Cucurella presentà la proposta d'incorporar a la Junta Directiva com a vicepresident al Sr. Àngel Espelt i Serra, per tal de suplir la baixa produïda per la dimissió del Sr. Francesc Fàbregas. La proposta fou acceptada per unanimitat.

Amb el Decret de la Presidència de la Generalitat de Catalunya que va establir els requisits que havien de complir les Entitats i Associacions per a inscriure's en el Registre General de la Direcció General de l'Esport, s'encetava un període de reestructuració democràtica de les Entitats i Federacions que feia precis elaborar, discutir i aprovar uns nous Estatuts, tant del Consell General de la Unió Excursionista de Catalunya, com de cadascuna de les seves delegacions, que a partir de la culminació de tot el procés deixarien de ser delegacions i esdevindrien Entitats amb capacitat jurídica pròpia.

Per a redactar els nous Estatuts i Reglament de Règim Intern es nomenà una comissió de treball composta per A. Cucurella i A. Espelt i alhora es convocà una Assemblea Extraordinària de Socis a celebrar el dia 27 de maig, per a donar lectura, introduir possibles modificacions i aprovar-los.

Els guanyadors dels XVI Campionats d'Igualada d'Esquí, VI Trofeu Drac Esports, celebrats el dia 20 de març, foren els següents:

Aleví femení:	Eva Roca.
Infantil masculí:	David Batalla.
Infantil femení:	Sandra Fàbregas.
Júnior masculí:	Jordi Vidal.
Júnior femení:	Mariona Florensa.
Sènior masculí:	Raimon Florensa.
Sènior femení:	Elisenda Florensa.
Veterans masculí:	Fèlix Rodríguez.

El dijous dia 21 d'abril, en una sessió especial, fou presentat al Palau de Congressos de Barcelona el reportatge cinematogràfic en color

de l'Expedició Catalana al Everest, duta a terme des del 7 de juliol fins al 8 de novembre de l'any anterior. Posteriorment, el dia 2 de maig, en deferència a la participació del consoci de la nostra entitat, Dr. Manuel Mateu Ratera com a metge de l'expedició, la UEC-Igualada va poder organitzar la presentació d'aquell reportatge al Cercle Mercantil de la nostra ciutat, el qual resultà absolutament insuficient per a encabir totes les persones que hi volien accedir.

El dia 27 de maig, es celebrà l'Assemblea General Extraordinària de Socis convocada per presentar i aprovar els nous Estatuts de l'Entitat. Una vegada llegits, punt per punt, tots els apartats del document i que alguns dels socis assistents proposessin alguns canvis i es modifiqués la forma de presentar alguns articles, els nous Estatuts i Reglament de Règim Intern de la UEC-Igualada, foren aprovats per unanimitat. Això va ser el primer pas, un pas important, però, per completar tot el procés fins arribar a la plena autonomia restava encara molta feina per fer. En primer lloc, tota vegada que encara érem una delegació, havia de presentar els documents al Consell General de la UEC perquè hi donessin el vist i plau. I una vegada superat aquest tràmit, el propi Consell General els presentaria, conjuntament amb els de totes les altres delegacions, a la Direcció General de l'Esport per a la seva aprovació i registre oficial. Aquests tràmits, com es podrà veure més endavant, es perllongaren uns quants mesos.

Per aquestes dates, el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya publicava el Decret núm. 268/1983 de concessió de la Creu de Sant Jordi a quaranta-sis personalitats i vuit institucions de Catalunya, entre les quals hi havia la Unió Excursionista de Catalunya.

El què, per casualitat, haguem pogut conservar la Circular Informativa n.1 que es lluirà als socis el mes de juliol de l'any que estem comentant, ens permet obtenir la informació que transcrivim a continuació:

GENERALITAT DE CATALUNYA

El Consell Executiu, en la sessió del
dia 9 de juny del 1983,

acordà concedir a

Unió Excursionista de Catalunya

la CREU DE SANT JORDI

per la seva tasca de difusió i vertebració de l'excursionisme català a tot arreu de la nostra terra fent-hi participar, en extensió i profunditat i amb la més ferma inspiració cívica i patriòtica, importants sectors del nostre poble.

Barcelona, 11 d'octubre del 1983

El President,

Signatura manuscrita del President del Consell Executiu.

El Secretari
del Consell Executiu,

Signatura manuscrita del Secretari del Consell Executiu.

Unió Excursionista de Catalunya - ANOIA

Sant Miquel, 28 · T 803 20 47 · 00 267

IGUALADA

Circular informativa nº 1
Juliol 1983

PRESENTACIO

Amics: Veureu que hem variat el format de la circular informativa, per causa del mal estat de la màquina multcopista de l'entitat, i amb la impossibilitat de la seva reparació, la compra de una màquina nova representaria una inversió massa elevada per la nostra butxaca.

Per portar-ho a cap necessitariem trobar 24 anunciants que financiesin el tiratge que representaria 2 anuncis per cada mes amb un cost aproximat de 3.000,- ¢s per anunci

Agraïrem la vostra col·laboració

LA JUNTA

SECCIO INFANTIL.

3-4 Juliol Sortida a Mas del Tronc com a cloenda de la temporada, és marxà amb autocar el dissabte a les 5 de la tarda, fent-se la tornada a peu.

En mig de jocs representacions i molta alegria, conviviren amicalment la mainada de la nostra Entitat

= = = = =

segueix

“Renovació de la Junta Directiva

Segons es desprèn de l'Estatut de la Nostra Entitat i Reglament de Règim Interior, aprovat en Assemblea Extraordinària el 27 de maig d'enguany, en la Disposició Transitòria preveu que a conseqüència de l'aprovació de l'Estatut, es tenen que renovar els càrrecs de la Junta Directiva, per tant i d'acord amb la normativa es seguirà el següent calendari:

15 de juliol. Constitució de la Junta Electoral i obertura d'inscripcions de candidatures.

15 de setembre. Tancament de la inscripció de candidatures.

Primera quinzena d'octubre. Assemblea Extraordinària de Socis per l'elecció de la nova Junta Directiva”

“Campament de Vacances 1983

Del 24 de juliol al 14 d'agost.

Enguany sojornarem al redós de la capçalera de la Noguera Pallaresa, a les bordes de Perosa, o de Bonabé del poble d'Alòs d'Isil, comarca del Pallars Sobirà.

Les despeses del lloguer de la finca (lloc d'acampada) aniran a càrrec dels acampadors i l'Entitat.

El preu per família serà de 1.500 Ptes”.

L'Assemblea Extraordinària de Socis de l'Entitat programada, principalment, per a elegir la nova Junta Directiva, resultà força “divertida”. Es començà per la lectura de l'acta de l'Assemblea anterior, que fou aprovada sense cap problema. Seguidament el president

de l'Entitat Sr. Cucurella va fer un resum de les activitats portades a terme en el decurs de la temporada 1982 – 1983 i seguidament es presentà l'estat de comptes del període 1981 – 1982. En relació a aquest tema el Sr. Camins demanà algunes explicacions i aclariments complementaris, en especial en referència als comptes de la Secció d'Esquí, les quals que foren contestades i aclarides convenientment. Altres assistents tanmateix formularen algunes preguntes, sense més transcendència.

Entrats al torn de precs i preguntes es produí un allau d'intervencions, per a criticar diverses actuacions, proposar activitats i comentar i debatre multitud de temes, alguns d'ells sense cap relació amb el funcionament de l'Entitat.

Per a donar fi a la controvèrsia el Sr. President recordà que a l'ordre del dia hi figurava un apartat dedicat a acordar la renovació de la Junta Directiva i per tan instava als senyors Camins i Llorach, membres de la Junta Electoral, a què expliquessin l'estat en què es trobava la qüestió.

Prengué la paraula el Sr. Camins per a comunicar que, tota vegada que no s'havia presentat cap altra candidatura, hi havia allí present el Sr. Àngel Espelt que estava disposat a acceptar fer-se càrrec de la presidència.

Una vegada acceptada la proposta per l'Assemblea, es donà la paraula al Sr. Espelt el qual argumentà la seva exposició dient que a l'haver renunciat al càrrec tots el membres de la Junta vigent, considerava que seria convenient trobar gent nova per a treballar, però malauradament no en sortia, per lo qual demanava, una vegada més, la col·laboració d'algun membre de la Junta sortint. Continua dient que encara que la distribució dels càrrecs no es faria en aquell moment, avançava que podia comptar amb els següents senyors: Antoni Brugués, Mercè Gras, Ramon Moya, Josep M. Prat, Jordi Macià, Josep Bové, Joan Baliu, Joan Batalla i Miquel Bernadí.

Abans d'acabar la reunió el Sr. Lucas demanà a tots els assistents a l'Assemblea que donessin el seu vot de confiança al Sr. Àngel Espelt,

perquè portés la direcció de l'Entitat amb el millor encert.

Quatre dies després, en reunió ordinària de la Junta Directiva, com a primer punt de l'ordre del dia s'establí la distribució de càrrecs de la forma següent:

President: Àngel Espelt i Serra.

Tresorer: Jordi Macià.

Secretari: Miquel Bernadí.

Vocal de Muntanya: Ramon Moya.

“ d'Esquí: Antoni Brugués.

“ Secció Infantil: Mercè Gras.

“ Material: Josep Bové i Joan Baliu.

“ d'Esplai: Joan Batalla.

Quedant per nomenar els càrrecs de Vicepresident, i els responsables de les seccions d'Espeleologia (SIRE), Escalada (SAME) i Refugi Mas del Tronc.

Les reunions de Junta que es portaren a terme a partir d'aquest moment tractaren majoritàriament de temes relacionats amb les quotes de soci per l'any següent, de les negociacions portades a terme per a obtenir els millors preus en els forfets de l'estació d'esquí de Soldeu i la forma en que es distribuïrien i els preus que s'oferirien als associats.

A finals de novembre Mercè Gras i Jordi Macià feren saber a la Junta Directiva que es comprometien a organitzar el III è Curset Infantil d'Esquí.

Des d'aquest moment fins a finals d'any l'única informació que hem aconseguit de les activitats portades a terme, fa referència a que al III è Curset d'Esquí Infantil es celebrà del 26 al 31 de desembre a les pistes de Soldeu (Andorra) amb una assistència de 40 nens i nenes d'edats compreses entre els 6 i 14 anys.

Malgrat no tenir-ne referències concretes, suposem que com cada any es celebraria la Missa del Gall, i que es portà el Pessebre als Mollons, doncs si que tenim constància de que es convocà el 12è Concurs Infantil de dibuixos del Pessebre als Mollons.

Àngel Espelt Serra

Benvolguts companys,

Entrem com cada any a l'època de l'estiu, després d'una primavera ven moguda. Ara ja podem planejar les vacances o sortides d'uns dies del mes de juliol i agost i es per això que os dono diverses opcions. Una interessant serie de rutes en BTT per posar al GPS i una pagina interessantissima sobre la Vall d'Ordesa, on es fan els proxims campaments.

BTT en GPS

www.catbtt.com

En aquesta pagina m'ha semblat molt interessant ja que podeu trobar gran quantitat de rutes amb BTT per posar amb GPS o baixar les mateixes ressenyes, en principi es a nivell de Catalunya i si mireu be trobareu una quantitat infinita de rutes que segur que per la majoria no son molt conegudes. També te enllaços amb altres pagines que ens poden ajudar a fer una gran sortida amb BTT.

Ordesa

www.ordesa.net

En aquesta pagina que potser molts de vosaltres ja coneixeu, podreu trobar les millors ressenyes de cara als proxims campaments de la Uec que se celebren a la vall de Oto. Podreu trobar sortides, excursions, llocs on menjar, turisme etc. Ara be que si aneu sense informacio la gent d'allà son molt amables i sense problema os informaran d'on trobar tot lo que voleu.

Doncs bé. Per aquesta vegada es això és tot. Espero que us sigui siguin d'utilitat les pagines pàgines que he posat aquí i sobretot que en pugueu gaudir plenament.

Salut i muntanya. Si trobeu pagines interessants podeu envieu-me enviar-me un correu a: xerpa8848@hotmail.com (Assumpt: WEBS UECANOIA).

tintoreria FISOL

Av. Barcelona, 23
Tel. 93 804 60 51
08700 IGUALADA

C/ Pau Muntadas, 20
Tel. 93 803 68 88
08700 IGUALADA

des de 1927
al seu servei

pinturesplanells S.A.
INDÚSTRIA · DECORACIÓ · MANUALITATS

Av. Barcelona, 121 - Tel. 93 805 06 25 - Fax 93 805 05 92 - 08700 IGUALADA (BCN)
E-mail: pintures@pinturesplanell.cat Web: <http://www.pinturesplanell.cat>

Corredoria d'assegurances

Serveis per l'empresa

Assegurem un tracte *personal* i professional

av. Balmes 13, 1^a
08700 Igualada, Barcelona

Apt. Correus 366

t 93 803 25 66

f 93 803 20 58

comercial@assegurancesguma.com

Horari d'oficines de dilluns a divendres de 9 del matí a 7 de la tarda

www.assegurancesguma.com

COJEBRO

Servei 24 hores > 607 25 66 00

OFICINES ASSOCIADES > **ALICANTE >** Alcoy - Alicante - Elche - **ALMERÍA >** Almería - **BARCELONA >** Badalona - Barcelona - Igualada - Manresa - Ripolllet - Sant Cugat del Vallès - **CANTABRIA >** Reinosa - **GUIPÚZCOA >** Elgoibar - **HUESCA >** Binefar - **IBIZA >** Santa Eulàlia - **LOGROÑO >** Logroño - **MADRID >** Alcalá de Henares - Madrid - Móstoles - **MURCIA >** San Javier - **PAMPLONA >** Pamplona - **PONTEVEDRA >** Villagarcía de Arosa - **SANTADER >** Santander - **TARRAGONA >** Reus - **TERUEL >** Teruel - **VALENCIA >** Massanassa - Sedavi - Valencia - **ZARAGOZA >** Zaragoza - **ANDORRA >** Santa Coloma